

listen derimod er imod både 24-års-reglen og tilknytningskravet. Hvor er perspektivet for oppositionen i udlændingepolitikken?

Socialdemokraterne deltog i folkeskoleforliget med regeringen. De Radikale derimod gav sig selv en sveder og gik uden for døren. Hvor er fodslaget? Hvad kan vi forvente på skoleområdet?

Socialdemokraterne ønsker minimumsstandarder i den offentlige sektor. Det ønsker SF også, men det vil De Radikale under ingen omstændigheder acceptere på en lang række områder. Hvor er perspektivet? Hvad kan vi vente?

Socialdemokraterne siger, at de vil fortsætte regeringens ansvarlige økonomiske politik. Alligevel har Socialdemokraterne fremsat et forslag til finanslov, der er underfinansieret med næsten 4 mia. kr. SF og Enhedslisten byder dog over med forslag, der er væsentlig dyrere og væsentlig mere uansvarlige. Hvor stor en underfinansiering kan man blive enig om? Hvad er laveste, eller skal man her sige højeste fællesnævner?

Nej, lige nu er der mere, der skiller end samler oppositionen. Jeg har forstået, at man vil have en ny regering, men det er praktisk talt også det eneste, man kan blive enig om. Derfor kan det undre så meget desto mere, at partierne faktisk kan blive enige om, at de vil danne en regering sammen. Og dog, kan man nu også blive enig om det?

Nogle gange siger Socialdemokraterne, at de gerne vil i regering med De Radiale, og andre gange er det uden De Radikale – det kommer lidt an på, hvilken vej De Radikale har valgt at gå den dag. Nu forstår jeg, at SF også er blevet inviteret ind i varmen i lyserød stue, ind i ministerbilerne, eller er det kun for en meget kort besøgstur? Vi ved det ikke helt. Det er svært at blive klog på, hvad dagsformen egentlig er i dag, når man har hørt nøje efter fru Helle Thorning-Schmidts udtalelser i dagens debat.

Nogle gange er der god grund til, at et ledigt standpunkt er ledigt. På samme måde er der en god grund til, at nogle partier aldrig har været i regering. SF er stadig et socialistisk parti, der vil brandskatte befolkningen, opbygge en markant større offentlig sektor og fratage individet det personlige ansvar og initiativ. SF's værdier har historisk ligget milevidt fra de fleste andre partiers. Og selv om Jens Otto Krag i midten af 1960'erne ændrede sit standpunkt og etablerede det røde kabinet med SF, så har Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre jo da i hvert fald

indtil videre holdt hovedet koldt og afvist direkte regeringsdeltagelse af SF – indtil videre.

Kl. 17.40

For det vil jo sige, at det varede til lige indtil juletid, hvor den danske befolkning med stor undren oplevede, hvordan fru Helle Thorning-Schmidt og hr. Villy Søvndal omfavnede hinanden og snakkede fremtidigt fælles regerings-samarbejde.

SF har i partiets snart 50-årige historie aldrig været i regering, og det er med god grund. Partiet har sin rod i gamle kommunister såsom Aksel Larsen, der havde tætte forbindelser til Moskva under den kolde krig. Der er personer, som ønskede et helt andet samfund end vores, og derfor skal man ikke lade sig forblænde af, at der nu er kommet nye ansigter til, for hr. Villy Søvndal mener sådan set det samme som alle sine forgængere i SF's formandsstol. Der er stort set ikke sket noget i SF de seneste 50 år, når man skærer ind til benet.

Det store holdningsskred er derimod sket i Socialdemokratiet og i Det Radikale Venstre, som begge har undergået en dramatisk venstredrejning. Siden fru Helle Thorning-Schmidt og hr. Villy Søvndal drak caffelatte sammen, har hr. Svend Auken tydeligt sagt, at SF bør have ministerposter. Og fra den radikale kronprinsesse, fru Margrethe Vestager, har der lydt præcis samme toner. Hun blev godt nok undsaft af hr. Naser Khader, men han har som bekendt forladt partiet siden da.

Nu kan man ikke fortænke noget parti og for den sags skyld noget folketingsmedlem i at have regeringsambitioner. Vi Konservative ved jo, hvor meget indflydelse der er at hente der. Men det ville klæde Socialdemokraterne, De Radikale, folkesocialisterne og Enhedslisten at fortælle, hvilke fælles ambitioner de har. Vælgerne har krav på at vide, hvilken politik oppositionen kan samles om. Det handler jo ikke bare om, hvem man stemmer på, men også, hvad man skal stemme om. Hvilken vej skal det danske samfund udvikles, hvis oppositionen får magt, som den har agt?

Vi er desværre ikke blevet klogere efter dagens debat, og man fristes til at tænke lidt på, hvordan Peter Plys egentlig klarede en vanskelig situation. Peter Plys kunne have spurgt Grislingen: Hvor skal vi hen, Grisling? Ingen steder, kunne man forestille sig Grislingen svarer. Nåh, ville Plys så konstatere, der går vi hen.

Det er vel det, der står tilbage af oppositionen i dag.